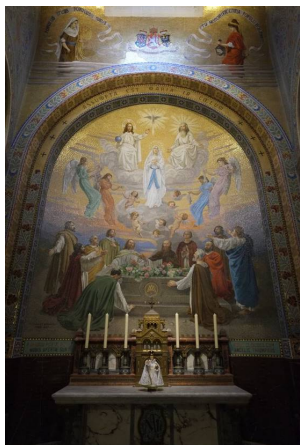

Česká národní kaple v Růžencové bazilice v Lurdech

První české kázání u jeskyně v Lurdech bylo proneseno dne 15. srpna 1886 P. Karlem Bezstarostí.

Naši poutníci tehdy poprvé putovali hromadně vlakem. Po další pouti v roce 1896 a zvláště pak po první samostatné české vlakové pouti v roce

1903 byly zahájeny akce k výstavbě národní kaple, která pak byla slavnostně vysvěcena 8. září 1907 při druhé české vlakové pouti olomouckým světicím biskupem Dr. Karlem Wisnarem. Ceremonie se zúčastnil také tehdejší místní tarbsko-lurdský biskup Msgr. François-Xavier Schoepfer. Hlavními organizátory vzniku kaple byli kněží – bratři Leopold a Vojtěch Kolískovi, kteří v roce 1907 zorganizovali zmíněnou českou vlakovou pouť. Kaple je zasvěcena Nanebevzetí Panny Marie.

Tato kaple je s českým věnováním: „Panně Neposkrvněné národ český“. Nahoře je státní znak zemí koruny české Čech, Moravy a Slezska.

Koruny moci a nebes

Do 27. září 2026 může v klášteře minoritů v Praze navštívit stejnojmennou výstavu symbolů královské, císařské a nebeské moci včetně religiálních korun, posmrtné koruny Přemysla Otakara II. a vzácných mincí z České mincovny. Vedle korun pozemských vládců jsou představeny i koruny, které byly určeny pro sochy Panny Marie. V katolické tradici je Panna Maria uctívána jako Královna nebes, andělů a svatých. Koruny, které jí byly symbolicky darovány, vyjadřují víru v její nebeskou vládu – vládu, která přesahuje všechny pozemské trůny.

Vybral R. Jozíf

**Program bohoslužeb v našich farnostech
a další akce ve farnosti jsou ohlašovány při ohláškách
nebo je sledujte na farním webu,
který je na adrese:
www.farnostkostelec.cz**

Neprodejné. Jen pro vnitřní potřebu. Za obsah článku ručí jeho autor.

KOSTELECKÝ ANDĚL

Věstník Římskokatolické farnosti sv. Andělů strážných
v Kostelci nad Černými lesy

Číslo 8. XXIV.ročník Vychází v srpnu 2026

Milí přátelé,

někdy je člověk v rozpacích, co lidem doporučit, aby se zklidnili. Když jim budu doporučovat ze zbožnosti církve nějaké možnosti, tak už často předem odmítají. A tak jsem zajásal, když jsem si přečetl článek Š. Chrappy (Do kostola). Obchodníci s pokojem by zkrachovali. Stačila by na to tato modlitba.

V článku se píše.

V posledních letech se v nervózním světě šíří zájem o meditaci a různé techniky duševní hygieny. Lidé hledají pokoj, ba prahnou po pokoji. Mezi zaručenými recepty jsou různé meditace, mnohé z nich mají kořeny ve východních filosofických či náboženských systémech. Šikovní „obchodníci s pokojem“ dokáží na těchto módních trendech i vydělat, přidat k tomu i kosmetiku a séra, ale výsledek je nejistý. Pokoj nepřichází. Potom tu máme kurzy či promakané aplikace v promakaných inteligentních mobilech. Výsledek je taktéž nejistý.

Před pár dny však světová media přinesla výsledky pozoruhodného výzkumu. Mezinárodní studie ukazují, že hluboký pokoj a uzdravení může přinést i stará nikoliv však zastaralá modlitba posvátného růžence.

Studia publikovaná v Journal of Religion and Health sledovala více jak 360 katolíků z Itálie, Polska, Španělska. Vědci se zaměřovali na to, jak může modlitba růžence ovlivňovat duševní zdraví a pohodu. Výsledky jsou překvapivé a úžasné. Ti, kteří se pravidelně modlí růženec, prožívají vyšší duševní rovnováhu, měli méně duchovního napětí a projevovali větší empatii k svému okolí.

Mnozí z respondentů uváděli, že jim růženec pomáhá zvládat lépe smutek, stres i každodenní životní zkoušky.

J. Lízner

Varhaník

Varhaník je v běhu. Varhaníci jsou v kostelích vždycky v běhu a je to druh, který je nejvíce ohrožen ve své víře, přesto a zároveň právě proto, že je v kostele velmi často. Musejí odlišit, kdy je pro ně mše svatá shromážděním či rituálem, a kdy prací, zejména když hrají v neděli třetí mši za sebou.

Řečeno komplikovaně a mysticky, varhaníkova práce je modlitbou vždy. Jen je třeba rozlišit, kdy je pro něj osobně modlitba modlitbou a kdy práce modlitbou.

Varhaník zná všechny rejstříky všech varhan v širokém okolí, všude hrál, zná všechny faráře, kostely odlišuje podle tuhých klapků a kůrů, kde je teplo.

Ve svém vztahu s farářem oba rostou a oba si pomáhají ke svatosti, konec konců je mše svatá jejich společným dílem.

Varhaníkova perspektiva je složitá. Nemusí pozdvihnout oči k nebi, nahoře již je. Pohled zdola nahoru je pohled pokory, pohled shora dolů je pohled Nejvyššího – varhaník tak stále zápasí se svou pokorou o věčný život. Sice hraje žalm Z hlubin volám k tobě, Hospodině, ale sám nevolá, sám je na místě Hospodina, který shlíží z nebe na zemi. Pohled shora dolů je duchovně riskantní, varhaník zápasí o výšky a hloubky nejen na manuálech.

Když je varhaník dole mezi lidem, jako řadový věřící, je mu těžko se soustředit, neboť nemůže neslyšet, jak to kolega nahoře hraje buď nesnesitelně pomalu nebo jak to naopak nepříjemně zběsile žene a dává důrazy tam, kde nejsou.

Pokud se podaří, varhaník je vzorem v zápase, jak si udržet soustředění a jak si udržet pokoru, jeho pokušení jsou mnohem intenzivnější než nás, co jsme dole v lavicích.

Zkrácený text z knihy Páté evangelium M. Vácha (Vybrala M.V.)

S vděčností věnováno skvělému a obětavému varhaníkovi Petru M. v rámci jeho životní cesty.

Z historického kalendáře

3.srpna 1951

byl popraven Václav Drbola, administrátor farnosti Babice, jedna z obětí nezákonných tzv. babických procesů (75 let)

3.srpna 1951

byl popraven František Pařil, administrátor farnosti Horní Újezd, jedna z obětí nezákonných tzv. babických procesů (75 let)

4.srpna 1306

v Olomouci byl zavražděn český, polský a uherský král Václav III., poslední panovník z rodu Přemyslovců (720 let)

6.srpna 1221

zemřel sv. Dominik, zakladatel řádu dominikánů (805 let)

7.srpna 1731

zemřel pražský arcibiskup František Ferdinand Khünburg (295 let)

14.srpna 1941

zemřel v koncentračním táboře v Osvětimi sv. Maxmilián Kolbe, polský mučedník lásky, který dobrovolně obětoval svůj život za spoluvězně (85 let)

20.srpna 1946

se narodil Vojtěch Cikrle, emeritní biskup brněnský (80. narozeniny)

26.srpna 1346

v bitvě u Kresčaku padl český král Jan Lucemburský (680 let)

29.srpna 1526

v bitvě u Moháče padl český král Ludvík Jagellonský, na základě smluv (které vymyslel císař Maxmilián I. Habsburský) se novým českým králem stává manžel Anny Jagellonské Ferdinand I. Habsburský (500 let)

13.srpna 1891

první let balonu z Prahy do Pardubic, jednalo se o balon Victor Hugo s francouzskými vzduchoplavci Louisem Godardem a Eduardem Surcoufem (135 let)

Ve dnech 11. až 16. srpna 2026 se koná v Ostravě Celostátní setkání mládeže. Setkání probíhá v duchu světových dní mládeže a v České republice se koná přibližně jednou za 5 let. Setkání je určeno pro mladé lidi od 14 do 26 let, kteří chtějí prožít několik dní ve společenství mladých lidí.

Mgr. Martin ČERVENÝ je s účinností od 1. srpna 2026 jmenován a ustanoven administrátorem in materialibus Římskokatolické farnosti Kostelec nad Černými lesy.

Uzávěrka příštího čísla je 22. srpna 2026

sbírky kuriozit majitele porcelánky Petra Josefa Bocha-Buschmanna v německém Mettlachu. Jeho jarmareční kabinet starožitností podědil syn Jan František, od něhož Janovy kosti vykoupil v roce 1833 korunní princ a pozdější pruský král Fridrich Vilém IV. Nechal pro ně upravit pohřební kapli na hradě Klause Kastel nad řekou Sárrou. Ani zde, pod sarkofágem z černého mramoru, však nezůstaly. V roce 1945 byly lucemburským vojskem, postupujícím spolu s vítěznými spojenci napříč poraženým Německem, přeneseny zpět do Lucemburku. Dne 26. srpna 1946, na 600. výročí bitvy u Kresčaku, spočinul král Jan konečně znovu ve svém městě, tentokrát v katedrále Panny Marie, i když král Jan si ve své závěti přál, aby byl pohřben v belgickém klášteře Clairefontaine.

Nakrátko místo svého posledního odpočinku opustil ještě v létě roku 1980, když byly jeho kosti převezeny do Prahy k antropologickému výzkumu profesora Vlčka a pietně vystaveny v Národním muzeu. Teprve pak se vrátily zpět, tentokrát snad už navždy.

Sanctuarii Lauretani theatrum-Z lorety do lorety

Do 1. listopadu 2026 můžete v pražské Loretě navštívit výstavu u příležitosti 400. výročí jejího založení. Lákadlem výstavy je pohled do historie barokní zbožnosti a rozmach loret v českých zemích. Vůbec poprvé je zde vystaven nově zrestaurovaný oltář z lorety v Hájků. K vidění je jedinečná kolekce různých podob milostných loretánských Madon. Výstava také přibližuje vliv rodu Lobkowiczů, konkrétně Benigny Kateřiny z Lobkowicz, která v roce 1626 stavbu v Praze iniciovala.

Tradici zakládání loret u nás odstartovali renesanční šlechtici, kteří navštívili originál v Itálii a po návratu stavěli kopie jako poděkování za uzdravení či přežití moru. Vůbec první loreta v českých zemích vznikla roku 1584 v Horšovském Týně na popud Kryštofa mladšího z Lobkowicz. Rozkvět českých loret nastal 17. století v souvislosti s šířením mariánského kultu v rámci rekatolizace. Nejstarší dodnes stojící loretánská kaple u nás je v Hájků u Prahy z roku 1623. Byla cílem slavných procesí z Prahy, podél nichž vznikla poutní cesta s 20 kaplemi. Zlatý věk loret u nás skončil na konci 18. století s reformami císaře Josefa II., který omezoval poutě a rušil kláštery. Úplně poslední klasická loreta u nás byla postavena v roce 1820 ve Slavonicích.

Okolo loretánských kaplí vznikaly rozsáhlé poutní areály s křížovými cestami a ambity, které chránily poutníky před deštěm. Poutní procesí významně proměnila českou krajinu – k loretám se vysazovaly aleje stromů a stavěla se drobná sakrální zastavení, což dalo naší zemi její typický barokní ráz.

Vybral R. Jozíf

ZE ŽIVOTA

Ráda bych se s vámi podělila o příběh z nedávné doby.

Moje maminka zemřela doma, 3. července v noci. Cesta domů mi trvala čtyři hodiny, přijela jsem až ráno, ale stačila jsem se rozloučit, než ji odvezla pohřební služba. Na polštáři, vedle hlavy jí ležel papír ve fialové barvě smutku, s modlitbou „Korunka Božího milosrdenství“ zapsaná v hudebním, notovém záznamu.

Tato modlitba nebyla u nás v rodině zvykem. Nikdy jsem ji maminku neslyšela modlit a já sama k tomuto textu nemám žádný vztah. Ptala jsem se svých příbuzných, kde se vzala u maminčiny hlavy.

Stalo se toto:

3. července byl můj bratr se svojí ženou a s přáteli na společném, dávno domluveném obědě v restauraci. Hosté se v restauraci střídali, a jedním z hostů byla žena. Přišla sama, černovlasá ve světlých letních šatech.

Po nějakém čase se společnost přátel začala loučit a odcházet. Bratr se ještě musel do restaurace vrátit, protože tam zapomněl klobouk. Žena ve světlých šatech mu zastoupila cestu a dala se s ním do řeči. Zeptala se, zda není náhodou muzikant a že pro něho něco má. Bratr přitakal a žena se představila - prý je také hudebnice, jmenuje se tak a tak, vyučuje hru na klavír a něco zhuďebnila a že se mu to bude možná hodit... a ať si vybere barvu papíru na kterém to chce, protože to má ve více barvách a tak... A bratr na to, že je i výtvarník a že barvy má rád všechny a ať mu tedy vybere sama. Podala mu fialový papír s „Korunkou Božího milosrdenství“ v notovém záznamu. S pohledem na tuto modlitbu říká té ženě: „Ale my máme společného i ještě něco jiného“, myslel přitom na víru v Boha. A ona na to: „Ano, já vím“. Poté si ještě vyměnili pár vět a rozloučili se.

Po cestě autem domů je dostihla zpráva od nejmladšího bratra, který psal svým sourozencům o maminčině ztíženém zdravotním stavu a možná poslední příležitosti se s ní rozloučit.

Stihli jsme se rozloučit všichni a tuto „zprávu o Božím milosrdenství“ jsme nechali u ní....

Napsala M.V.

Mariánská poutní místa

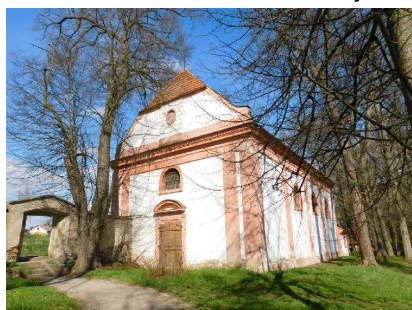
134. Nalžovice u Sedlčan – kaple Panny Marie Bolestné

Původně raně barokní kaple na severním okraji zámeckého parku v Nalžovicích byla vystavěna v letech 1690 až 1694 jako mešní kaple Antonínem Alexandrem Franchimontem z Frankenfeldu. To byl syn pražského lékaře, vědce a univerzitního profesora Mikuláše Franchimonta, který tehdy nalžovické panství vlastnil a dokončoval tam stavbu barokního zámku. Ke kapli byl ustanoven stálý kaplan a vzniklo zde náboženské bratrstvo. Místo se těšilo velké oblibě a každoročně sem směřovala velká poutní procesí. Posledními majiteli zdejšího panství byli Schwarzenbergové, kterým byl zkonfiskován nacisty a pak komunisty. V současné době je majetkem Středočeského kraje. V době okupace byl v kapli sklad protitankového střeliva nedalekého cvičiště SS. Popraviště bylo u ohradní zdi zámeckého parku.

V roce 1788 byla kaple kompletně vykradena. K této události se váže místní strašidelná pověst o ohnivých sudech, které se v noci s rachotem valily vesnicí dolů ke kapli. Roku 1823 postihl kapli ničivý požár, který budovu vážně poškodil. K její celkové obnově a přestavbě pak došlo v letech 1855–1859.

Kaple je začleněna do ohradní zdi parku. Jedná se o obdélnou orientovanou stavbu s užším pětibokým závěrem a s netypickou chodbovou sakristií, obíhající závěr.

Štít západního průčelí půlí zděná zvonička, která je členěna dvěma římsami a pásovou štukovou bosáží. V nejvyšší úrovni má zvonička čtyři okna se žaluziemi. Završena je drobnou čtyřbokou stříškou.

Do presbytáře se loď otevírá vítězným obloukem. Samotný presbytář má vyšší okna než loď, završená odsazenými eliptickými záklenky. Loď kaple je plochostropá. Při západní stěně je zděná kruchta. V diagonálních stranách presbytáře jsou vstupy do průchozí sakristie. Podle odborných publikací se v interiéru kaple měla zachovat dřevěná socha

Piety z konce 17. století, ale ve skutečnosti socha Piety v době okupace zmizela. Vedle kaple pak stojí chátrající panská hrobka.

Památkově chráněná je jako součást areálu zámku od roku 1958.

Vybral R. Jozíf

Putování ostatků českého krále Jana Lucemburského

Jan Lucemburský bývá často nepochopen jako „král cizinec“, který Čechy využíval hlavně jako zdroj financí pro svou evropskou politiku. Ve skutečnosti byl ale geniální diplomat, který rozšířil hranice českého státu (připojení Chebska, Horní Lužice a Slezska) a připravil půdu pro pozdější "Zlatý věk" svého syna Karla IV. Budiž jen připomenuto, že karolinskou kulturu té doby jsme si sami zničili v občanských válkách po roce 1419.

Češi považovali den sv. Rufa 26. srpna od roku 1278 (tehdy zahynul na Moravském poli král Přemysl Otakar II.) za nešťastný den. A to se potvrdilo i 26. srpna 1346 v bitvě u Kresčaku (26. srpen se v naší historii ještě objevil v roce 1968, kdy byl podepsán Moskevský protokol, který legalizoval okupaci Československa, a v roce 1992, kdy ve vile Tugendhat byla podepsána dohoda o konci Československa).

Do své poslední bitvy vyjel král Jan podle kronik se slovy: „Pánové, dnes jste všichni mými přáteli a bratry ve zbrani; proto vás žádám, jelikož sám jsem slepý, vedte mne tak daleko do bitevní vřavy, abych měl nepřátele na dosah meče“. Nešlo ale o sebevraždu, protože král Jan byl věřícím člověkem a rytířem (za připomenutí určitě stojí i jeho zásluhy při povýšení pražského biskupství na arcibiskupství a položení základního kamene katedrály sv. Víta v roce 1344). Dva rytíři – Jindřich Basilejský, přezdívaný Mnich, a Jindřich z Klingenberka – přivázali jeho koně mezi sebe a český král, máchaje naslepo mečem, vyrazil do poslední bitvy. S pokřikem Praha! Praha! se několik desítek českých pánů rozjelo proti nepříteli. Po králově boku padl mladý Jindřich z Rožmberka, Jan z Lichtemburka, Heřman z Miličina, Bavor ze Strakonice a mnoho dalších šlechticů.

Přestože Jan bojoval na straně nepřítele, nechal vítězný anglický král Eduard III. na jeho počest sloužit pohřební mši v blízkém opatství Valloires. Poté Angličané vydali ostatky královici Karlovi, který je slavnostně převezl do benediktinského opatství Altmünster, ležícího pod hradbami Lucemburku. Tam dvě století odpočívaly v pokoji. Během válek, které vedli Habsburkové s Francií, obsadil Lucemburk francouzský král František I. Ten nařídil na podzim 1543 Altmünster zničit. Cenné předměty byly převezeny do františkánského kostela v centru metropole, mezi nimi i ostatky českého krále. Vystavili je v dřevěné rakvi za hlavním oltářem; bez dozoru – a tak záhy někdo ukradl lebku. Zbylé kosti putovaly v roce 1592 slavnostně zpět k benediktinům, do nového kláštera Neumünster, zřízeného nedaleko strženého původního sídla. A jeho opat Petr Robertův časem vypátral i ztracenou lebku. Záhadným způsobem ji získal – a vystavoval ve vitríně na svém hradě – německý hrabě Heřman Blankenheim – Manderscheid. Když zemřel, připadla jeho bratru Janu Arnoldovi, od kterého ji v roce 1630 koupila místodržitelka Španělského Nizozemí Isabela Klára Evženie a vrátila benediktinům. V roce 1795 oblehla Lucemburk francouzská revoluční armáda a mniši ukryli královské ostatky v domě pekaře Adama Basteina. Ve víru napoleonských válek se pak dostaly do